

ACTE INSTITUCIONAL DE COMMEMORACIÓ DEL CENTENARI DE L'ESCOLTISME

Auditori del Parlament, 16 d'octubre de 2007

Molt bona nit. Senyor vicepresident del Parlament, senyores diputades i senyors diputats, senyora senadora, senyor director general, senyor secretari general de Joventut, senyor tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, presidenta i vicepresidents de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge..., benvolguda Barbara, moltes gràcies per la teva recepta i pel teu català, que ens ha sonat perfecte; Oriol, gràcies per la complicitat.

Senyores i senyors, Catalunya no seria la que ara és sense l'escoltisme.

No dic que es puguin atribuir a l'escoltisme les virtuts i els defectes de la Catalunya actual. No pretenc, Déu me'n guard!, fer-lo responsable del bo i el dolent del país. Però sí que voldria reivindicar el reconeixement del paper que l'escoltisme ha tingut a l'hora de formar milers i milers de catalans i catalanes en valors de ciutadania i humanisme; a l'hora d'obrir espais de llibertat, a contracorrent, fins i tot, de la situació política, per exemple en temps de dictadura; a l'hora d'establir vincles i complicitats que han ajudat a fer del nostre país un país especialment actiu en l'impuls de projectes socials, col·lectius; o a l'hora d'aconseguir punts de trobada i de diàleg en l'àmbit polític; també a l'hora de posar Catalunya en el món.

Avui som aquí perquè fa cent anys va néixer un moviment de formació humana i ciutadania activa de què han participat milions de joves de més de dos-cents països i en què avui dia participen més de vint milions de joves de pràcticament tot el món. I no sempre en som conscients, no sempre es valora en la justa mesura, però l'escoltisme, allà on ha arrelat amb força, ha esdevingut una influència decisiva en la vida de les persones i en l'evolució de les societats, perquè l'escoltisme és sempre una llavor de futur. Ha complert cent anys de vida, ha donat molts fruits, però continua llaurant futur.

Deia Baden-Powell en la seva darrera carta, en aquell testament ètic: “Tractin de deixar aquest món en millors condicions de com l’han trobat.” I si mirem cent anys enrere, l’escoltisme ha posat el seu gra de sorra per millorar el món. De fet, n’ha posat un grapat, de grans de sorra; i en segueix posant.

L’escoltisme és futur, perquè al cap i a la fi el futur de tota societat, el futur de tota nació, es troba en els joves d’ara. Amb la seva formació, amb la seva implicació, es construeix el futur de tota societat. I l’escoltisme, en tant que incideix en la formació de les persones, incideix en el seu futur i també en el conjunt de la societat.

He començat dient que Catalunya no seria la que ara coneixem sense l’escoltisme, perquè ha format ciutadans, ha format persones, que s’han implicat en el seu entorn, en allò que els grecs anomenaven la *res publica*, la cosa pública. Ha format persones, ha teixit vincles i ha estès valors i actituds a la nostra societat.

Ara compleix cent anys, uns quants menys a Catalunya, i, com tot impuls social que es manté viu, s’ha anat enriquint amb la pluralitat. El món i les societats canvien i evolucionen amb el pas del temps, i el moviment escolta no podria haver mantingut el seu esperit, la seva raó de ser, sense evolucionar, també, sense adoptar la complexitat del seu entorn.

Al llarg d’aquests anys ha anat incorporant i diferenciant-se en creences, en formes, en ideologies, i ha aportat diversos matisos a una mateixa base, a una essència comuna que es manté inalterable. L’escoltisme és futur, perquè aquesta essència, allò que impulsa i distingeix el moviment escolta, és plenament vigent en aquest món del segle XXI.

Potser no sempre s’ha encertat ràpidament a l’hora d’encaixar l’escoltisme a les noves realitats, però aquest és un problema comú a tot moviment social, o a estructures arrelades a les societats del segle XX, des de religions a sindicats, passant per l’escola i els partits polítics. Vivim temps de canvis accelerats, no és fàcil adaptar-se a la velocitat dels canvis, però el sentit de l’escoltisme és vigent, des de la pluralitat de matisos, amb la força comuna de la riquesa vital i formativa que aporta.

Els reptes de la Catalunya del segle XXI necessiten, precisament, els elements de l'aportació que el moviment escolta ofereix, des de la feina en el terreny de la integració social fins al respecte a la natura, a la terra, passant per l'educació en valors que han de constituir el tronc comú de la nova Catalunya.

Aquesta és una visió global de país, és una valoració de conjunt, com correspon fer al president del Parlament en un acte com aquest.

Però seria un error oblidar, ignorar, que aquesta història de cent anys, aquest paper de constructor cívic, de constructor humà, és sempre el resultat d'accions personals, d'un dia a dia constant. La utopia del bé comú parteix, neix, de la feina de cada agrupament, de cada família que apunta el fill al cau, de cada jove que s'hi implica, que viu el procés de formació, que en fa fonament del seu futur.

Tot plegat acaba tenint un efecte de conjunt. Però no oblidem mai, tinguem-ho sempre present, que el moviment neix cada dia, viu cada dia en cada jove, en cada cap, i amb el pas del temps es manté viu dins nostre.

També en el meu cas. Jo he estat i sóc escolta, i n'estic especialment orgullós. Ha estat, sens dubte, una part important de la meva formació com a persona. I hi poso èmfasi perquè sovint l'escoltisme no ha tingut la rellevància pública que mereix. Un fals i absurd concepte d'una determinada modernitat el presentava com un moviment passat de moda, carrincló. Res més lluny d'això: l'evolució pedagògica de l'escoltisme és extraordinària, la visió de la societat que té l'escoltisme és indispensable si realment es vol un món millor, però un món millor de debò, no en la teoria. La solidaritat, el treball en equip, el respecte a la natura, l'amor al país, el compromís, la responsabilitat, un cert sentit indispensable de la disciplina, saber treballar pels més desfavorits, pels més febles, són valors que l'escoltisme ha aportat, ha injectat, a milers de catalanes i catalans.

Això, i la creença en la necessitat de potenciar l'associacionisme educatiu que es fa des del voluntariat, com tantes altres coses en aquest país, va provocar fa dues legislatures, aleshores com a diputat, que presentés una iniciativa parlamentària que precisament bevia en les fonts de l'escoltisme: la Llei de promoció de l'associacionisme educatiu. Aleshores no va ser possible tirar-la endavant, tot i que es va fer una feina molt important, tant amb la Secretaria

General de Joventut com amb el Consell Nacional de la Joventut. Tampoc la passada legislatura, però la feina que es va fer jo penso que va deixar llavor. I penso també que avui és un bon dia per reclamar en veu alta que ja és hora de poder gaudir d'una llei que empari la vostra activitat i reconegui públicament els valors que promoueu. Em consta que hi ha un compromís, ja s'ha expressat abans, de la majoria dels grups parlamentaris i de la Secretaria General de Joventut perquè aquest cop sí, aquesta legislatura, pugui tirar endavant. Els confesso que em plauria molt especialment.

I de la mateixa manera vull aprofitar l'oportunitat per demanar-los una cosa: igual que repeteixo una i altra vegada, i no m'en cansaré, que en els grans reptes de país ens cal sumar forces, que cal que tots anem a l'una –partits polítics i societat civil–, que no ens podem perdre en petites baralles, crec que l'escoltisme català, respectant òbviament la seva pluralitat, que és un valor, necessita més sovint sumar forces per fer front als reptes comuns del moviment, especialment portes enfora, en la seva projecció.

L'esperit que, per exemple, ens aplega a l'hora de celebrar aquest centenari ha de servir també per entendre que el moviment escolta, de manera conjunta, té un paper important, fonamental diria jo, en el camí d'una Catalunya que vol ser, d'una Catalunya que vol tenir veu pròpia en el món global dels nostres temps.

Dit això, vull cloure les meves paraules expressant que avui per a mi ha estat un honor i un orgull impulsar, presidir, acollir, aquest acte de reconeixement institucional a totes i tots els qui han mantingut i mantenen viu un impuls que intenta formar millors persones, que intenta fer un món millor. La paraula, el diàleg, la fraternitat... Jo també vull construir un món millor.

Moltes gràcies per la seva participació, moltes gràcies per la seva assistència i moltes felicitats pels cent anys.